Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία. . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος. . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1875

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ον | *Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἀπριλίου 1911* | *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 19*

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — *Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμᾶς, φυλακισμένος ὡς ἐνεχόμενος εἰς τὴν ἐναντίον τοῦ Πρώτου Ὑπάτου συνωμοσίαν, γράφει ἀπὸ τὴν φυλακὴν πρὸς τὴν προστάτριάν του, τὴν κυρίαν Σὰν-Ζέν, καὶ τῇ διηθέτει πῶς ἀκριβῶς συνέβη ἡ ἱστορία. Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν μανθάνουσα ἡ κυρία Σὰν-Ζέν, ὅτι ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ δὲν εἶνε ἔνοχος, ἀπεύθει μετὰ τοῦ συζύγου της, τοῦ στρατηγοῦ Λεφέμπρ, εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ παρακαλεῖ τὸν Βοναπάρτην νὰ ἀποφυλακίσῃ τὸν ἄδικως κρατούμενον. Ὁ Βοναπάρτης δυσκολεύεται νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ μικροῦ Κορμᾶ, ἀλλ' ἡ κυρία Σὰν-Ζέν τῷ δίδει νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὴν φυλακήν.*

Ὁ Βοναπάρτης ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινεν ἡ στρατηγίνα, τὴν ἀνέγνωσε μὲ προσοχήν, ἐχάραξεν ἐπ' αὐτῶν μερικὰς λέξεις ὑποσημειωτέας καὶ ἔκτυπησε τὸ κουδούνι.

— Μπουριέν, εἶπε πρὸς τὸν γραμματέα του, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ· νὰ ὑπάγουν ἀμέσως νὰ πάρουν ἀπὸ τὴν Κονσιερζερὶ τὸν παῖδα τοῦ στρατοῦ Κορμᾶν, ἐνεχόμενον εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Σαὶν-Νικαίν, καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρουν ἐδῶ.

— Πολὺ καλά, πολίτα Ὑπατε.

Μετὰ τοῦτο ὁ Βοναπάρτης, στραφεὶς πρὸς τὴν κυρίαν Σὰν-Ζέν, τῇ εἶπεν:

— Εἶσθε εὐχαριστημένη, κυρία; Θὰ ἀκρίνω μόνος μου τὸν προστατευόμενόν σας. Ἐν τῷ μεταξύ, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς προσφέρω, καθὼς καὶ εἰς τὸν Λεφέμπρ, ἕνα φλυζάνι καφέ.

— Εὐχαρίστως, πολίτα Ὑπατε, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Σὰν-Ζέν.

Καὶ ἐνῷ ὁ Βοναπάρτης ἑκέρνωνε μόνος του τὸ εὐῶδες ποτόν, πάντοτε ἕτοιμον εἰς ἕνα μεγάλο μπρίκι, ἡ στρατηγίνα εἶπε σιγὰ πρὸς τὸν σύζυγόν της:

— Τί εἶδες τα; Ἐγὼ ξέρω τί λέγω καὶ τί κάνω! Νὰ πῶς μὲ ἄκουσε ὁ Κοντοδεκανέας!

Κατόπιν ἡ συνομιλία περὶ τῶν ἀγνιζόντων κυαθίσκων, προσέλαβεν εἰκεῖνο τὸ χαρακτῆρα καὶ ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος διὰ νὰ μεταφερθῇ ἀπὸ τὴν φυλακὴν ὁ μικρὸς Κορμᾶς, παρῆλθε χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσουν.

Ὁ Λεφέμπρ ὡμίλησεν ὀλίγον, διότι, μὲ ὅλην τὴν φιλίαν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔδειχνε πάντοτε ὁ Ναπολέων, ἔμπρός του ἦτο κάπως συνεσταλμένος. Ἡ κυρία Σὰν-Ζέν ὅμως δὲν εἶχεν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Μὲ ὅλην της τὴν ἄνεσιν καὶ μὲ ὅλην της τὴν ἀφέλειαν ὡμίλησε πρὸς τὸν νικητὴν τοῦ Μαρέγκου, μὴ παραλείψασα μάλιστα νὰ ὑπενθυμίσῃ καὶ τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἦτο καντινιέρα.

— Μπᾶ, μπᾶ; ἠρώτησεν ὁ Βοναπάρτης μ' ἐνδιαφέρον, ὀσφραινόμενος τὸν καφέ του· πήγατε καὶ στὸν πόλεμο, κυρία;

— Λιγάκι! Ἔκαμα στὸ Βερνπέν, στὸ Ζεμμάπ, στὸ Ἀλτενκίρχεν· καὶ ἔχω μίαν ἀμνειαν» εἰς τὴν ἡμερησίαν διαταγήν.

— Πῶς; σᾶς ἀνέφεραν εἰς τὴν ἡμερησίαν διαταγήν; ἔκαμεν ἐκπληκτος ὁ Ὑπατος.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν στρατηγόν:

— Δὲν μοῦ διηγήθητε ποτὲ αὐτὸ τὸ περιστατικόν, Λεφέμπρ.

— Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Σὰν-Ζέν. Σὰν τὴ πληγή μου...

— Πληγωθήκατε, ἀλήθεια, στὸν πόλεμο;

— Μάλιστα. Ἐδῶ-πάνω, στὸ μπράτσο.

Διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἔνδοξον οὐλήν, ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα ἠτοιμάσθη νὰ σηκώσῃ τὸ μανίκι της ὅσον ὑψηλὰ ἐχρειάζετο· ἀλλ' εἰς νεῦμα τοῦ Λεφέμπρ ἀπεγνωσμένον, ἐκρατήθη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κάποιος ἐκτύπησε μὲ αὐτοτολὴν τὴν θύραν τοῦ γραφείου.

— Ἔμπρός! εἶπεν ὁ Βοναπάρτης.

Εἰσῆλθεν ἕνας ὑπασπιστής, ὁ ὁποῖος τοῦ ὡμίλησε σιγά· ὁ Βοναπάρτης ἔκαμε νεῦμα, καὶ δύο στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι ἐστέκοντο παρὰ τὴν θύραν, παρεμέρισαν διὰ νὰ περάσῃ ὁ Λουδοβίκος.

Ἔκπληκτος, σαστισμένος ὁ μικρὸς εὑρέθη ἀπέναντι τοῦ Πρώτου Ὑπάτου. Εἶδεν ὅμως τὴν κυρίαν Σὰν-Ζέν, ἡ ὁποία τοῦ ἐχαμογελοῦσε, καὶ ἡ παρουσία τῆς προστατρίας του τὸν ἐνεθάρρυνεν.

Ὁ Βοναπάρτης, ἀποτόμως κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἤρχισεν ἀμέσως τὴν ἀνάκρισιν.

— Τί ἔκαμνες, παῖ τοῦ στρατοῦ, τὴν ἑσπέραν τῆς 24 εἰς τὴν ὁδὸν Σαὶν-Νικαίν;

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως ἀλλ' ἡ κυρία Σὰν-Ζέν τὸν ἐνεθάρρυνε.

— Μὴν τὰ χάνεις, μικρέ, τῷ εἶπεν· ὁ Πρῶτος Ὑπατος εἶνε καλὸς καὶ δίκαιος· πές του ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Τὸ παιδίον τότε τὸ ἀπεφάσισε. Διηγήθη ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς τρομερᾶς ἐκείνης ἑσπέρας: τὰς μυταίας του

«Ὁ Λουδοβίκος ἠτένισε τὸν Ὑπατον καὶ ἀπεκρίθη: —Δὲν εἶμαι παιδί!» (Σελ. 150, στ. α'.)

προσπαθείας διὰ νὰ ἴδῃ τὸν Βοναπάρτην, τὴν κατάβασίν του διὰ τοῦ φεγγίτου, τὴν πάλην του μὲ τὸν δολοφόνον καὶ τέλος τὴν ἔκρηξίν, ἡ ὁποία τὸν ἐξήπλωσεν ἀναίσθητον ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς οἰκίας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς διηγήσεως, ὁ Πρῶτος Ὕπατος ἐπεριπατοῦσε κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος τοῦ δωματίου, μὲ τὴν χεῖρα εἰς τὴν ράχιν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσταματοῦσε διὰ νὰ συμβουλευθῇ τὰς ἀναφορὰς τῆς ἀστυνομίας, ἀνοικτὰς ἐπὶ τοῦ γραφείου του, κι' ἐφαίνετο θυμωμένος.

— Φθάνει! εἶπεν ἐξαφνα.

Καὶ καλέσας πάλιν τὸν Μπουριέν, τὸν ἠρώτησε:

— Ποῖος ἦτο λοχίας τῆς φρουρᾶς εἰς τὸ παλάτι τὴν ἑσπέραν τῆς 24ης, εἰς τὰς ὀκτώ;

— Ὁ λοχίας Μπαρμπώ, πολῖτα Ὕπατε.

— Καλά. Νὰ ἐρωτηθῇ ὁ λοχίας Μπαρμπὼ καὶ νὰ πιστοποιηθῇ ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ τοῦ γεγονότος.

Τοῦτο λέγων ὁ Βοναπάρτης, ἔδωσε μίαν σημείωσιν εἰς τὸν γραμματέα του, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθεν.

Ἀγωνιώδης σιγὴ ἐβασίλευσεν εἰς τὸ γραφεῖον ἐφ' ὅσον ἐπερίμεναν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ γραμματέως. Οὔτε αὐτὴ ἡ κυρία Σὰν - Ζὲν δὲν ὡμίλησε λέξιν. Ὁ Λουδοβίκος ἐστέκετο ἥρεμος καὶ ὠχρὸς ἐνώπιον τοῦ γραφείου. Ὁ δὲ Ναπολέων ἐξηκολούθησε νὰ βηματίζῃ ἀνήσυχος, ὡς λέων ἐντὸς κλωβοῦ, ψιθυρίζων κάθε τόσον λέξεις ἀπαταλήπτους.

Ἐπιτέλους ὁ Μπουριὲν ἐπανῆλθε.

— Τὸ γεγονὸς εἶνε ἀληθές, ἀνήγγειλεν ὁ γραμματεὺς τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ λοχίας Μπαρμπὼ ἐνθυμεῖται, ὅτι ἕνας παῖς τοῦ στρατοῦ παρουσιάσθη εἰς τὴν εἴσοδον τὴν ἑσπέραν τῆς 24ης, καὶ ὅτι τὸν ἐπέτρεψεν ἔξω.

— Διατί δὲν ἀναφέρεται διόλου αὐτὸ τὸ περισπατικὸν εἰς τὰς ἀναφορὰς τῆς ἀστυνομίας; ἀνέκραξεν ὁ Πρῶτος Ὕπατος. Καὶ ὅμως εἶνε ἀρετὸν διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

Κατόπιν, σταθεὶς πρὸ τοῦ Λουδοβίκου, μὲ ὁλωσδιόλου διάφορον ὕφος, τὸν ἠρώτησε:

— Διατί, μικρέ, διεκινδύνευσες τὴν ζωήν σου δι' ἐμέ;

— Δὲν ξεύρω! ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ Λουδοβίκος.

— Δὲν μοῦ εἶπες τὴν ἄλλην φορὰν ὅτι εἶσαι ἐχθρός μου;

— Μάλιστα, πολῖτα Ὕπατε.

— Τότε λοιπόν;

Ὁ Λουδοβίκος ὕψωσε τὴν κεφαλήν, ἠτένισε τὸν Ὕπατον καὶ ἀπεκρίθη:

— Δὲν εἶμαι πειά!

Ὁ Βοναπάρτης ἐμειδίασε, τὸ πρόσωπόν του ἔλαμψε καί, στραφεὶς πρὸς τὴν στρατηγίναν Λεφέμπρ:

— Εἴχατε δίκιο, κυρία! εἶπε. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ νέος αὐτὸς εἶνε ἄθῶος, ὅτι μάλιστα τοῦ χρεωστῶ εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσίν του. Ἀλλὰ πρὶν τοῦ τὴν ἀποδείξω, θὰ τοῦ κάμω ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Λουδοβίκον, τὸν ἠρώτησε:

— Στρατιῶτα, ἂν ὅσα μοῦ διηγήθης εἶνε ἀληθινά, γνωρίζεις τοὺς ἐνόχους;

— Ὄχι, πολῖτα Ὕπατε.

— Πῶς ἔμαθες λοιπὸν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀπαπείλας;

Ἐδῶ διὰ τὸν Λουδοβίκον ἦτο ὁ κόμβος καὶ ἡ ἀμηχανία! Φοβούμενος μήπως ἡ ἀπαντήσεις του ἤθελεν ἐκθέσει τὴν μητέρα του, ἐσιωποῦσε.

— Μίλησε λοιπόν, ἀνόητε! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Σὰν-Ζέν, θυμωμένη διὰ τὴν τροπήν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε ἡ ἀνάκρισις, τόσον εὐνοϊκὴ ἕως τῶρα διὰ τὸν προστατευόμενόν της.

Ὁ Λουδοβίκος ἐσκέφθη ἀκόμη ὀλίγον καὶ ἐπιτέλους εἶπε μὲ ἀπόφασιν:

— Πολῖτα Ὕπατε, δὲν εἰμπορῶ νὰ ποκριθῶ εἰς τὴν ἐρώτησιν ποῦ μοῦ κάμνετε· ἀλλὰ σᾶς δίδω τὸν λόγον μου ὡς στρατιώτης, ὅτι ἂν μὲ ἀφήσετε ἐλεύθερον, ἀναλαμβάνω νὰ σᾶς παραδώσω τοὺς ἐνόχους ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.

— Πολὺ καλά, ἔστω! ἀπεκρίθη ὁ Βοναπάρτης μειδιῶν. Δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον νὰ παίξω μιὰ φάρσα εἰς ἐκεῖνο τὸ ζῷον, τὸν Φουσέ... Μικρέ, εἶσαι ἐλεύθερος, ἀλλὰ ἔχω τὸ λόγο σου!

— Τὸν ἔχετε, πολῖτα Ὕπατε! ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ, ἐλεύθερος καὶ εὐτυχής, ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ μετὰ τοῦ Λεφὲμπρ καὶ τῆς κυρίας Σὰν-Ζέν, ἡ ὁποία ἀκτινοβολοῦσεν ἀπὸ τὴν χαράν της.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἀνήρχετο εἰς τὸ ἁμάξι της, ἀνήσυχος κάπως διὰ τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει ὁ προστατευόμενός της, ἡ ἀγαθὴ στρατηγίνα τὸν ἠρώτησεν:

— Ὡραῖδῶ πᾶμε καλά. Μὰ δὲν μοῦ λές, μικρέ, θὰ μπορέσῃς τώρα νὰ παραδώσῃς αὐτοὺς τοὺς κακούργους στὸ Βοναπάρτη;

— Ἡσυχάσατε, πολῖτις, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος· σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ τοὺς ἔχῃ!

— Μὰ εἶσαι βέβαιος;

— Ἀφοῦ ἔδωσα τὸν λόγον τῆς στρατιωτικῆς μου τιμῆς!;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ο ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

Τρεῖς ἡμέρας! Ὁ Λουδοβίκος εἶχε τρεῖς ἡμέρας διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ρητὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει εἰς τὸν Βοναπάρτην. Ἦσαν ὀλίγαι· ἀλλὰ καθὼς θὰ ἴδωμεν, ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ εἶχεν ἤδη τὸ σχέδιόν του, τὸ ὁποῖον συνέλαβεν, ἐμελέτησε καὶ ὡρίσασε κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τῆς φυλακῆς.

Κατ' ἀρχὰς ἐπῆγεν εἰς τὸν Δεπρεὼ καὶ τὴν Λευκοθέαν, διὰ νὰ τὸν ἰδοῦν ἐλεύθερον καὶ νὰ ἡσυχάσουν. Ὁ χοροδιδάσκαλος καὶ ἡ χορεύτρια τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ τὴν ἔκπληξιν καὶ τὴν χαράν ποῦ φαντάζεσθε. Ἀλλ' αἱ ὧραι τοῦ Λουδοβίκου ἦσαν μετρημέναι καὶ πολὺ γρήγορα ἄφισε τοὺς φίλους του.

— Ναί μὲν εἶμαι ἐλεύθερος, τοῖς εἶπεν, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὅρον, ποῦ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς φανερώσω πρὸς τὸ παρόν.

— Μπᾶ, μπᾶ; ἔκαμεν ἡ Λευκοθέα πειραχθεῖσα· ἔχεις τώρα μυστικὰ καὶ ἀπὸ μᾶς;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος ἀδιστάκτως, διότι τὸ μυστικὸν αὐτὸ δὲν ἀνήκει μόνον εἰς ἐμέ. Ἂς εἶνε ὅμως· σὲ τρεῖς ἡμέρας θὰ τὰ μάθετε ὅλα! Ἀντίο!

Καὶ ἔφυγεν, ἀφίνων τὴν φίλην του εἰς μεγάλην περιέργειαν καὶ τὸν Δεπρεὼ εἰς ἔκστασιν.

Ἦτο περίπου ἡ πέμπτη ὥρα τοῦ ἀπογεύματος, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν παβέρναν τῆς χήρας Κορμᾶ. Ὀλίγον ἔλειψεν νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν χαράν της ἡ διευθύντρια, ὅταν εἶδε τὸν υἱόν της εἰς τὴν αἰθούσαν, ἔρημον ἐκείνην τὴν ὥραν πελατῶν.

— Ἀχ, καλή μου μαμμά! ἀνέκραξεν ὁ νέος θλίβων τὴν μητέρα του εἰς τὰς ἀγκάλας του. Φοβήθηκα πῶς δὲν θὰ σὲ ξανάβλεπα ποτέ!

— Κ' ἐγώ, παιδάκι μου, κ' ἐγώ! Μὰ νὰ τώρα, δόξα σοι ὁ Θεός, εἶσαι ἐδῶ!...

Μετὰ τὰς πρώτας διαχύσεις, ἡ χήρα ἤρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ ἀγωνιωδῶς:

— Μὰ τί συνέβη λοιπόν;... Πέ μου γρήγορα... γιατὶ σὲ εἶχαν φυλακίσῃ;... Δὲν πιστεύω νὰ ἔκανες κανένα κακό... Δυὸ φορὲς ἤλθα στὴ φυλακή σου κ' ἐπροσπάθησα νὰ σὲ ἰδῶ... ἀλλὰ φυσικά, οἱ ἄνθρωποι τοῦ καταραμένου Βοναπάρτη μοῦ τὸ ἀπηγόρευσαν καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι εἶσαι «εἰς αὐστηρὰν ἀπομόνωσιν»... Ἀχ, συλλογίσθηκα, ὁ κακοῦργος θὰ νὰ μοῦ τὸν σκοτώσῃ καὶ τοῦτον σὰν τὸν πατέρα του!

Ὁ Λουδοβίκος ἀπεσπάσθη σιγὰ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητέρας του.

— Μαμμά, τῆς εἶπε· δὲν πρέπει πειὰ νὰ μιλῇς ἔτσι γιὰ τὸν Βοναπάρτη. Ὁ Πρῶτος Ὕπατος εἶνε καλός, σὲ βεβαιῶ.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἰακωβίνου ἐξέσπασε:

— Καλέ, τ' εἶνε αὐτὰ ποῦ μοῦ λές; Ἔγεινες λοιπὸν καὶ σὺ σὰν ἐκείνους ποῦ πέφτουν μπρούμυτα καὶ προσκυνοῦν αὐτὸ τὸ στρατηγό, ποῦ θέλει νὰ μᾶς φέρῃ πίσω τὴ βασιλεία;

Ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Μητέρα, εἶπε μὲ σοβαρότητα ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του· μιλεῖς ἀκόμη ὅπως μιλοῦσε ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας· ἀλλ' ἀπὸ τότε τὰ πράγματα ἀλλάξαν,

σὲ βεβαιῶ. Ὁ Βοναπάρτης δὲν εἶνε ὅπως τὸν νομίζεις. Ἔκαμα ὅ,τι μπόρεσα γιὰ νὰ τὸν μισήσω, κατὰ τὴν παραγγελία σου, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα.

— Ἀλλοίμονο! ὑπέλαβεν ἡ χήρα Κορμᾶ· σ' ἐμάγεψε καὶ σένα καθὼς τοὺς ἄλλους. Τὸ ἤξευρα ἐγώ, μιὰ ποῦ ἔγεινες στρατιωτικός, πῶς δὲν θὰ ἔμενες καλὸς πατριώτης!

— Ἴσα-ἴσα ἐπειδὴ εἶμαι καλὸς πατριώτης, μητέρα, δὲν μπορῶ νὰ μισήσω τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἔκαμε τὴν πατρίδα μας μεγάλην καὶ ἔνδοξον.

Ἡ χήρα Κορμᾶ ἄλλαξεν ὁμιλίαν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Διὰ νὰ μὴ βραδύνῃ ἡ δημοσίευσις τοῦ κατωτέρου ἄρθρου, τὸ ὁποῖον διαπρεπής μας συνεργάτης, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ἔστειλε διὰ τὴν Διάπλασιν, ὁ κ. Φαίδων παραχωρεῖ σήμερον τὴν θέσιν τῆς «Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολῆς». Φρονεῖ δὲ ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ πολὺ μεγαλειτέραν ὠφέλειαν διὰ τοὺς *νεαροὺς μας* ἀναγνώστας, ὄχι μόνον ὡς ἀπολύτως ὡραῖον καὶ σοφόν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ὡς *ἐπίκαιρον*. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν τοῦ Πάσχα, τῆς *Ἀγάπης*, οἱ *νεαροί* μας ἀναγνώσται ἂς μάθουν μὲ ποῖαν τρόπον ὀφείλουν *νὰ γαποῦν* τὴν Πατρίδα.— Σ. τ. Δ.]

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ

1.— Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πατρίδος βρίσκεται πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τοὺς λόγους, τὰ ζήτω, τὲς σημαῖες, τὲς μουσικές, τὰ κανόντα.

2.— Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πατρίδος δὲν εἶνε ἡ συγκίνησις τῆς στιγμῆς ποῦ σβύνει σὰν τὴ σκίθα, εἶνε ἕνα βαθὺ ποτάμι, ποῦ κυλάει βουβό.

3.— Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πατρίδος εἶνε - σὰν κάθε ἀγάπη - ἔργα, θυσία. Σκοπός της εἶνε νὰ κάμῃ τὴν πατρίδα σου μεγάλη.

4.— Τὸ μεγαλεῖο τῆς πατρίδος δὲν τὸ κάνουν οὔτε οἱ πολλοὶ τόποι, οὔτε τὰ πολλὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων της. Τὸ κάνουν ἡ μόρφωσις, ἡ ἐργατικότης, ἡ εὐτυχία καὶ τὸ μεγαλεῖο τῶν ἀνθρώπων της.

5.— Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πατρίδος ὄχι μόνο δὲν γεννᾷ μῖσος γιὰ τὲς ἄλλες πατρίδες, ἀλλὰ καὶ ζητεῖ πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ σέβεσαι καὶ τὸν ξένο πατριωτισμό. Καμμία πατρίδα δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀνώτερη ἀπὸ τὲς ἄλλες. Γιὰ σένα εἶνε ἀνώτερη ἡ δική σου, γιὰ τὸν ξένο ἡ δική του. Ὅπως γιὰ τὸν ἑαυτό σου, ἔτσι καὶ γιὰ τὴν πατρίδα σου· ποτὲ μὴν ἐπιδοκιμάζῃς ν' ἀδικῇ τὲς ἄλλες πατρίδες.

6.— Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πατρίδος—δηλαδὴ ἑνὸς μικροῦ μέρους τῆς ἀνθρωπότητος—ὑποχωρεῖ ὅπου ἔρχεται εἰς σύγκρουσιν μὲ τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅπως δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ ἐκτιμᾷς ἢ καὶ ν' ἀγαπᾷς ξένους, ἔτσι δὲν σ' ἐμποδίζει—σὲ συμβουλεύει μάλιστα νὰ πολεμῇς καὶ νὰ μισῇς πολλοὺς ἀνθρώπους τῆς πατρίδος σου, ἂν εἶνε κακοί. Καὶ τὴν πατρίδα σου νὰ τὴν φαντάζεσαι πῶς τὴν ἀποτελοῦν πολὺ περισσότερο οἱ πολλοί, οἱ πτωχοί, ὁ λαός, ὅσοι ἐργάζονται καὶ ὑποφέρουν πολὺ καὶ ἀπολαύουν λίγο ἢ διόλου, παρὰ οἱ ὀλίγοι, ἐκεῖνοι ποῦ ἀπολαύουν χωρὶς νὰ ἐργάζωνται.

7.— Πολὺ μεγαλήτερη ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα ἀπὸ τὸ νὰ σκοτωθῇς γι' αὐτή, εἶνε νὰ ζήσῃς γι' αὐτή· ν' ἀφιερώσῃς ὅσο μεγαλήτερο μέρος τῆς ζωῆς σου μπορεῖς (ὅλο εἶνε ἀδύνατο!) γι' αὐτή.

8.— Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πατρίδος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ ἑαυτοῦ σου· τὴν ἀγάπη ποῦ σὲ κεντρίζει νὰ γίνεσαι ὁλοένα καλύτερος καὶ ἀνώτερος. ν' ἀνεβαίνῃς ὁλοένα περισσότερο στὸ ψηλὸ κι' ἀπότομο βουνὸ τοῦ μεγαλείου.

9.— Τὸ φύτευμα δένδρων ὠφελεῖ τὴν πατρίδα σου καὶ σένα· τὸ ξερρίζωμα ὅμως τῆς ἀμαθείας, τῆς κουταμάρας, τῶν σκουριασμένων ἰδεῶν, ἀκόμα περισσότερο ὠφελεῖ τὴν πατρίδα σου· σένα μπορεῖ συνήθως νὰ σὲ βλάψῃ. Ὅσο πόλεμο ὅμως κι' ἂν σου κάμουν, ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πατρίδος εἶνε νὰ ξερριζώνῃς, ὅπου χρειάζεται.

10.— Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πατρίδος εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὐγενικὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας, γι' αὐτὸ ἴσως καὶ σπάνιο· ἡ ψευτικη ἀγάπη τῆς πατρίδος ἐν' ἀπὸ τὰ πιὸ πρόστυχα· γι' αὐτὸ ἴσως καὶ πολὺ συχνό.

ΦΩΤΗΣ ΒΟΡΕΙΝΟΣ

ΠΟΣΟ ΑΓΑΠΩ

Πόσο ἀγαπῶ τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα,
Στολίδι τοῦ πασίχαρου Ἀπριλιοῦ,
Ποῦ παιγνιδίζουν μὲ τὴν ἄρμα ἀκτίνα,
Κ' εἶνε ἡ χαρὰ τοῦ ἀνάλαφρου πουλιοῦ.

Πόσο ἀγαπῶ τὴν ἔλικη ἀνεμώνα
Τῶν χωραφιῶν κεντιδι χαρωπό,
Τῶν θυμαριῶν τὰ λουλουδα, ποῦ ἀνθῶνα
Λές, δείχνουν τὸ βουνό, πόσο ἀγαπῶ.

Μὰ πιότερο τὸ μενεξὲ λατρεύω,
Ποῦ ἀνθίζει λουλουδάκι ταπεινό,
Καὶ μέσ' στὸν κῆπο τῆς ζωῆς ζηλεύω
Παιδάκι, σὰν ἐκεῖνον, νὰ γινῶ!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΗ ΑΡΠΑ

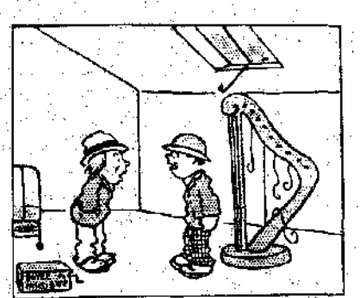

Ὦ, δυστυχία! Ὅλες σχεδὸν ἡ χορδὲς τῆς ἅρπας τοῦ πλανοδίου μουσικοῦ ἔσπασαν, καὶ ὁ πτωχὸς δὲν ἔχει λεπτὰ διὰ νὰ τὰς ἀντικαταστήσῃ. Τί νὰ κάμῃ; Πῶς θὰ μαζεύουν πεντάρες μὲ τὸ σύντροφό του γιὰ νὰ ζοῦν;..

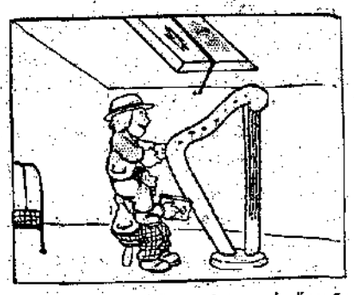

Ὁ σύντροφός του ὅμως, ὁ πονηρός, ἔχει ἕνα μικρὸ ὄργανέτο καὶ μιὰ μεγάλη ἰδέα:

Βγάζουν ὅλες τὶς σπασμένες χορδές. Ὁ σύντροφος μὲ τὸ ὄργανέτο του κάθεται σ' ἕνα σκαμνάκι. Ἀνεβαίνει στοὺς ὤμους του ὁ ἄλλος. Τυλίγονται καὶ οἱ δύο, μὲ τὸ ὀργανέτο μαζί, σ' ἕνα μεγάλο ἐπανωφόρι. Ὁ μουσικὸς κάμνει πῶς παίζει τὴν ἅρπαν. Τὸ ὀργανέττο κρυμμένο, χύνει τοὺς ἤχους του. Ὁ *κόσμος πιστεύει ὅτι* εἶνε θαῦμα. Καὶ ἡ πεντάρες πέφτουν βροχή...

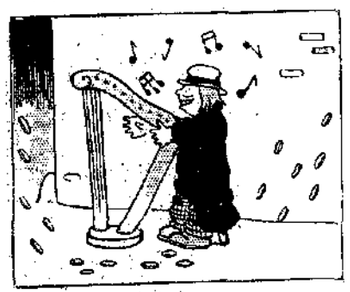

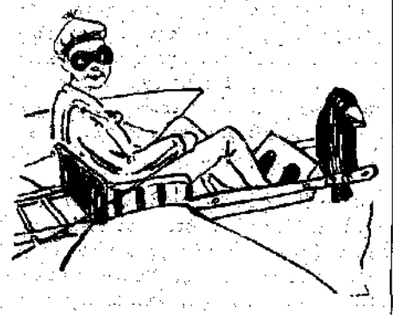

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Ἀεροναυτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: *— Ὁ Λουκιανός, ἡ ἀδελφή του Βαβέτα καὶ ὁ γηραιὸς των κόραξ, ἔφθασαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, διὰ τοῦ ἀεροπλάνου «Κρᾶ-Κρᾶ», εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐκεῖ ἐπεσκέφθησαν τὰς Πυραμίδας καὶ ἐστάθησαν εἰς μίαν μικρὰν δασιν, ὅπου συνέλαβαν κ' ἐξημέρωσαν μίαν δορκάδα. Παίζοντες καὶ τρέχοντες ραζί της, ἐλησμόνησαν εἰς τὸ ἀεροπλάνον τὸν κόρακα Κρᾶ-Κρᾶ. Καὶ ὅταν ἐπέστρεψαν μὲ τὴν δορκάδα, τὸν εὗραν θυμωμένον, ἀνήσυχον, νὰ κυττάζῃ ἐμπρός του ἀτενῶς ὡς σκύλος ποῦ ἐμυρίσθη κλέπτην. Ὁ Λουκιανὸς ἐξακολουθεῖ τὴν διήγησίν του:*

Τὸν ἐφωνάξαμεν· δὲν ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ μαζί μας. Τότε ἐπροχωρήσαμεν κάπως βαθύτερα εἰς τὴν ὄασιν διὰ νὰ γευματίσωμεν ὑπὸ σκιάν. Ἡ Βαβέτα ἄπλωσε τὸ τραπεζομάνδυλον, ἄνοιξε τὸ καλάθι καὶ ἐπέταξε τοῦ Κρᾶ-Κρᾶ ἕνα κομμάτι κρέας. Ὁ γέρο-γρινιάρης ἔπαυσε νὰ κάμνῃ τὸν ἀνήσυχον καὶ τὸν θυμωμένον καὶ ἐπλησίασε διὰ νὰ συμμερισθῇ τὸ γεῦμά μας. Ἀλλ' ἔξαφνα ἡ δορκὰς ἐτέντωσε τὰ αὐτιά της καὶ μ' ἕνα πήδημα ἐξηφανίσθη εἰς τὴν ὄασιν.

Ἡ Βαβέτα ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Προσεπάθησα νὰ τὴν παρηγορήσω, λέγων ὅτι θὰ ἐπιγαίναμεν ὕστερα νὰ εὕρωμεν καμμίαν καμηλοπαρδάλιν. Καὶ διὰ νὰ δροσίσῃ ὀλίγον τὸν λάρυγγά της, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξηράνθη ἀπὸ τὰ κλάματα καὶ τοὺς στεναγμούς, ἠθέλησα νὰ τῆς γεμίσω τὸ ποτηράκι της μὲ σαμπάνιαν καὶ μὲ νερὸν τῆς πηγῆς.

Μία μπαστουνιὰ μ' ἔκαμε νὰ φύσω τὸ ποτηράκι καὶ τὴν μποτίλλιαν.

Ἀνετράπην, ἐκτυπήθην καὶ ἐδέθην μ' ἕνα χονδρὸ σχοινί, πρὶν προφθάσω νὰν ἀναγνωρίσω τὸν ἐπιδρομέα, ὁ ὁποῖος μὲ εἶχε προσβάλῃ ἐκ τῶν ὄπισθεν δολοφονικῶς.

Εἶδα ὅμως ἕνα ὑψηλὸν ἄνδρα, μὲ λευκὸν μπουρνοῦζι καὶ μὲ σαρίκι, ὁ ὁποῖος συνελάμβανε τὴν Βαβέταν μου. Δὲν ἐφαίνετο οὔτε τὸ στόμα οὔτε ὁ λαιμός του, σκεπασμένα μὲ ἕνα μαῦρον πέπλον, ποῦ ἐκρέματο σὰν τὸ λειρὶ τοῦ γάλου, ἀλλὰ τὰ μαῦρα μάτια του ἔλαμπαν μὲ λάμψιν τρομεράν.

Εἴχομεν ἐμπέσῃ εἰς συμμορίαν λῃστῶν τῆς ἐρήμου, κλεπτῶν καὶ λαθρεμπόρων! Καλὰ μοῦ ἐσύστησαν εἰς τὴν Ἡλιούπολιν νὰ μὴν ἀπομακρυνθῶ ποτὲ ἀπὸ τὰς γραμμὰς τοῦ σιδηροδρόμου!... Διὰ τὴν σκιὰν τῆς ὄάσεως καὶ διὰ τὴν ὡραιότητα τῆς δορκάδος, εἴχαμεν λησμονήσῃ τὸν κίνδυνον... Μὲ πολὺ θάρρος ἔπρεπε τώρα νὰ ἐξαγοράσω τὴν ἀφροσύνην μου. Ἔσφιξα τοὺς γρόνθους, ὕψωσα τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπα εἰς τὸν Ἀράπην, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἀρχηγὸς τῆς λῃστρυμμορίας ἐκείνης: — Πρόσεξε! εἶμεθα Γάλλοι!

— Σεμαλάκ! (1) μοῦ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, γελῶν ἀγρίως.

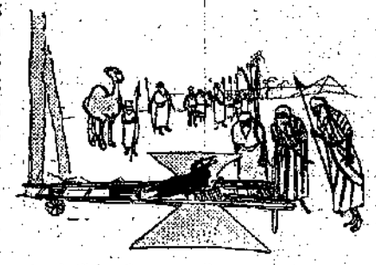

Μὴ ἐννοήσας αὐτὴν τὴν λέξιν, ὕψωσα τοὺς ὤμους. Τότε ὁ δήμιός μου μ' ἔπιασεν ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν χέρι καὶ μὲ παρέσυρε. Ὁ ἄλλος ἐσήκωσεν τὴν Βαβέταν εἰς τὴν ἀγκαλιά του. Δύο τρεῖς ἄλλοι ἐσήκωσαν βιαστικὰ τὸ τραπεζομάνδηλον καὶ τὰ φαγητά μας. Ἐβαδίσαμεν οὕτω κατὰ μῆκος τῆς ὄάσεως καὶ ἐφθάσαμεν εἰς πυκνὴν συστάδα κάκτων, ὅπου ὅλοι οἱ λοιποὶ συμμορῖται μᾶς ἐπερίμεναν. Οἱ λῃσταὶ ἀντήλλασσαν λέξεις ἀκαταλήπτους: Κάμ ντά; Ἀντὰκ φακκᾶ; Ἰσμακαί (2)... Καὶ ἐστρέφοντο πρὸς ἡμᾶς, ὡς θέλοντες νὰ μᾶς ἐρωτήσουν, ὕψωναν τοὺς ὤμους καὶ ἐξηκολούθουν τὴν συζήτησίν των.

Ἐπιτέλους, ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐπροχώρησε πρὸς ἐμέ, μ' ἔψυξε ἐπῆρε τὸ πορτοφόλι μου, τὸ πουγγί μου, καὶ ἀπέσπασε τὸ μενταλιὸν τῆς Βαβέτας. Ἀλλὰ εἰς τὸ πορτοφόλι μου δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον ἕνα τσέκ. Ἐννοήσας ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃ, μοῦ τὸ ἔδωσεν ὀπίσω· ἐκράτησεν ὅμως τὸ πουγγί μου, τὸ ὁποῖον ἔδειξεν εἰς τοὺς συντρόφους του.

Ἐφαίνετο ἀπὸ τὰς ὄψεις των ὅτι ἦσαν ἀπογοητευμένοι ποῦ δὲν εὗρισκαν περισσότερα χρήματα. Ἔξαφνα ὁ ἀρχηγὸς ἔγεινε μανιώδης, ἐτράβηξε τὸ μαχαῖρί του καὶ ὥρμησε κατὰ τῆς Βαβέτας. Ἔσπευσα νὰ παρεντεθῶ διὰ νὰ φάγω τοὐλάχιστον ἐγὼ τὴν πρώτην μαχαιριάν, ὅταν τὰ κροᾶ-κροᾶ-κρραρρᾶ τοῦ κόρακός μας ἐξερράγησαν μὲ ἔκτακτον ὁρμήν. Ὁ κακοῦργος ἐσταμάτησε. Μερικοὶ λῃσταὶ ἔτρεξαν ὀπίσω εἰς τὴν ὄασιν καὶ ἐπανῆλθον μετ' ὀλίγον ἔντρομοι, μὲ ζωηρὰς χειρονομίας. Τότε ὅλη ἡ συμμορία ἐξεκίνησε καὶ μᾶς ὡδήγησε πρὸ τοῦ ἀεροπλάνου μας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Κρᾶ-Κρᾶ ἔκαμνε σὰν τρελλός, πηδῶν εἰς τὰ σκαλιά, κτυπῶν τὰ πτερά του καὶ φωνάζων τόσον δυνατά, ὅσον δὲν τὸν ἤκουσα ποτέ.

Οἱ λῃσταὶ ἐκόπτοντο τὸ πουλὶ μὲ ἔκπληξιν μαζὶ καὶ μὲ σεβασμόν. Ἐκόπτοντο ἐπίσης τὸ μονοπλάνον, μὴ δυνάμενοι προφανῶς νὰ ἐννήσουν τί ἦτο ἐκείνη ἡ σκάλα, ἐκείνη ἡ ὀμβρέλλα, ἐκείνη ἡ μηχανή, ἐκεῖνο τὸ μετάλλινον δοχεῖον τοῦ λαδιοῦ... Ὁ ἀρχηγὸς τὸ ἐξεβούλωσεν, ἐβούτησε τὸ δάκτυλόν του, τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα του καὶ ἔκαμεν ἕνα φρικώδη μορφασμόν.

Ὅλοι μᾶς περιεκύκλωσαν. Προφανῶς ὁ Κρᾶ-Κρᾶ τοὺς ἐφαίνετο ὡς πτηνὸν θεῖον, ὡς μυστηριώδης ἀπεσταλμένος, τοῦ ὁποίου ὤφειλον ν' ἀκολουθήσουν τὰς ὑποδείξεις. Ὁ Κρᾶ-Κρᾶ ἐν τούτοις μ' ἐπλησίασε, μ' ἐκτύπησεν ὀλίγον μὲ τὸ ράμφος του καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μονοπλάνον. Ἀμέσως ἕνας ἀπὸ τοὺς λῃστὰς ἦλθε, μοῦ ἔλυσε χέρια καὶ πόδια, μὲ ἄφισε νὰ καθήσω εἰς τὸ μονοπλάνον μου. Ἡ Βαβέτα μ' ἐμιμήθη. Ἐννοήσαμεν καὶ οἱ δύο ὅτι ἔπρεπε νὰ εἴμεθα εἰς προσοχήν, ἕτοιμοι νὰ πετάξωμεν, νὰ φύγωμεν. Ἀλλ' οἱ λῃσταὶ δὲν μᾶς ἄφιναν. Ἔδεσαν τὸ μονοπλάνον μας μ' ἕνα σχοινὶ καὶ μία καμήλα ἤρχισε νὰ μᾶς σύρῃ βραδέως πρὸς νότον. Ἀπὸ πίσω ἕνας Ἀράπης εἶχε θέσῃ ἕνα ἄλλο σχοινί, τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου ἐτύλιξεν εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός του. Οὕτως ἐβαδίσαμεν περικυκλωμένοι ἀπὸ τουφέκια, λόγχας καὶ μαχαίρια. Καὶ ὅμως ἔφθανε νὰ βάλω εἰς κίνησιν τὴν μηχανήν μου, νὰ κόψω τὸ σχοινί, διὰ νὰ...

(1) Δεξιᾶ.

(2) Ἔχουν λεπτά; Πῶς τοὺς λέγουν; Ποῦ πηγαίνουν;

Ναί, ἀλλά, πρὶν προφθάσωμεν νὰ ἀνέλθωμεν εἰς ὕψος καὶ νὰ εὑρεθῶμεν ἐκτὸς βολῆς, θὰ μᾶς ἐπυροβολοῦσαν. Πῶς νὰ περάσωμεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν καμήλαν, ἔστω καὶ κύπτοντες τὸ σχοινί;

Ἔξαφνα παρουσιάσθη ἐμπρός μας μικρὸς γήλοφος, ἀρκετὰ πετρώδης. Ἡ καμήλα ἀνερριχήθη εἰς τὴν κορυφήν, ἀλλ' ἀπὸ ἐκεῖ ἐδίσταζε νὰ κατέλθῃ.

— Κρᾶ-κρᾶ! μοῦ ἐφώναζεν εἰς μάτην ὁ κόρακάς μου.

Εἶχα τὸν σουγιᾶ μου ἕτοιμον εἰς τὴν τσέπην μου. Ἔκοψα τὸ σχοινί, ποῦ ἦτο δεμένον εἰς τὸν κινητῆρα... Τὸ μονοπλάνον ἐκύλησεν ἀπὸ τὸν γήλοφον, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἡ καμήλα. Ὁ κινητὴρ ἄρχισε τὴ δουλειά του... Ἐτράβηξα παραφόρως τὸ σχοινὶ τῆς ἀνυψώσεως... ἀλλοίμονον! Ἡ μηχανή μου ἐδυστροποῦσε, δὲν ἐσηκόνετο. ἐσκόνταπτεν ὡς μεθυσμένη... Ἔσκυψα ἐμπρὸς διὰ νὰποκαταστήσω τὴν ἰσορροπίαν καὶ συγχρόνως αὔξησα τὴν δύναμιν τοῦ κινητῆρος, ἀφίσας ἐλεύθερα ὅλα τὰ στόμια τοῦ ἀερίου. Τέλος πάντων! Ὁ «Κρᾶ-Κρᾶ» ὑψώθη δέκα, δεκαπέντε, εἴκοσι μέτρα... Τότε μόνον, μετὰ τοὺς παραφόρους μου χειρισμούς, ἐσυλλογίσθην τὸν κίνδυνόν κ' ἐπερίμενα ἀπὸ κάτω τοὺς πυροβολισμούς... Τίποτε! οὔτε μιὰ τουφεκιά! Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἤμεθα ἐκτὸς βολῆς· ἀλλὰ διατί τὸ μονοπλάνον δὲν ὑψώνεται περισσότερον καὶ τί σημαίνει αὐτὸ τὸ τρίξιμον ἀπὸ πίσω;...

Ἔσκυψα — καὶ τί νὰ ἰδῶ!

Τὸ μονοπλάνον εἶχε παρασύρῃ εἰς τὰ ὕψη καὶ τὸν Ἀράπην, ὁ ὁποῖος εἶχε τυλίξῃ τὸ ἀπὸ πίσω σχοινὶ εἰς τὰ χέρια του. Κρεμασμένος εἰς τὸν ἀέρα ὁ δυστυχής, ἐκουνοῦσε χέρια καὶ πόδια σὰν καραγκιόζης!

Οἱ ἄλλοι δὲν ἐπυροβολοῦσαν, ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο μήπως τὸν σκοτώσουν. Καὶ πραγματικῶς, καθὼς ἦτο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνον, αὐτὸς θὰ ἐδέχετο τὰς πρώτας σφαίρας.

— Βαβέτα! εἶσαι γενναία; ἐφώναξα πρὸς τὴν ἀδελφήν μου.

— Ναί, Λουκιανέ.

— Τότε πάρε αὐτὸ τὸν σουγιᾶ, σκύψε ἀπὸ πίσω καὶ κόψε τὸ σχοινί. Ἀλλοιώτικα θὰ ξαναπέσουμε στὰ χέρια τους.

Ἡ Βαβέτα ἐπῆρε τὸν σουγιᾶ καὶ ἄρχισε νὰ πριονίζῃ τὸ σχοινί. Ἔτρεξεν εἰς βοήθειάν της καὶ ὁ Κρᾶ-Κρᾶ, καὶ μὲ τέσσαρα-πέντε ραμφίσματα, τὸ σχοινὶ ἐκόπη ἐντελῶς.

Ἀποτόμως τότε τὸ ἀεροπλάνον, ἐλαφρωθὲν ἀπὸ τὸ βάρος, ἀνυψώθη καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα. Ποῦ νὰ μᾶς φθάσῃ πλέον τουφεκιά!.. Καὶ ἐνῷ οἱ λῃσταὶ περιεστοίχιζαν τὸ πτῶμα τοῦ συντρόφου των, ἡμεῖς ἐπεστρέφαμεν εἰς τὴν Ἡλιούπολιν.

Οὔφ!...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργος στάχυς ἀραβοσίτου

Ὁ στάχυς αὐτὸς τοῦ ἀραβοσίτου παρήχθη εἰς ἓν κτῆμα τῶν περιχώρων τοῦ Ρουφφὲκ, εἰς τὴν Σαράντην τῆς Γαλλίας. Ὡς βλέπετε, ἔχει τελείως τὸ σχῆμα ἀνθρωπίνης χειρός, χωρὶς νὰ λείπῃ οὔτε ἕνα δάκτυλον. (Ὁ ἀραβόσιτος εἶνε τὸ κοινῶς λεγόμενον ἀραποσίτι, ἀραπόσταρο, ἢ καλαμπόκι. Διαλέξατε!). Ἂς προσθέσωμεν, ὅτι ὁ στάχυς αὐτός, ἂν καὶ τοῦ γάλατος δὲν ἐψήθη μέχρις ὥρας...

Διπλῆ εἰκὼν ἐκ φωτογραφίας

Πολλάκις ἐδημοσιεύσαμεν εἰκόνας προσώπων αἱ ὁποῖαι, ἀντιστρεφόμεναι, παρουσιάζουν ἄλλο πρόσωπον. Ἀλλ' αὐταὶ ἦσαν ἔργα ζωγράφων. Ἡ σήμερον δημοσιευομένη ἔχει τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν, ὅτι εἶνε ἀπὸ φωτογραφίαν. Ἡ κυρία αὐτὴ ἐφωτογραφήθη τυχαίως κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε, ἀντιστρεφομένης τῆς φωτογραφίας, νὰ βλέπῃ κανεὶς μίαν ἄλλην κυρίαν.

Ἐξέδρα μουσικῆς ἐπὶ κορμοῦ δένδρου

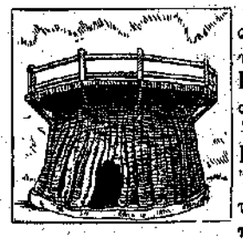

Ὁ κορμὸς αὐτὸς εὑρίσκεται εἰς τὸ Βράϊτ Πάρκ τῆς Οὐασιγκτώνος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἔχει διάμετρον τριάκοντα ποδῶν παρὰ τὴν βάσιν, χρησιμεύει δὲ ὡς ἐξέδρα διὰ τοὺς μουσικούς, οἱ ὁποῖοι δίδουσι συναυλίας εἰς τὸ Πάρκον!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Α') Πρόβλημα

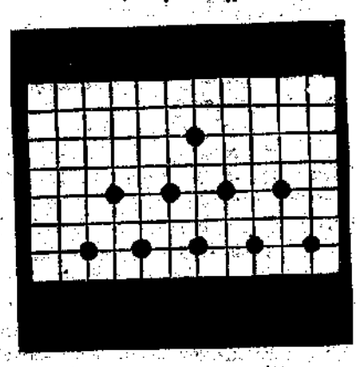

Ἰδοὺ δέκα μαῦρα σφαιρίδια. Ζητεῖται νὰ τοποθετηθοῦν ἐπὶ διασταυρώσεων πάντοτε τοῦ δικτύου, οὕτως ὥστε νὰ σχηματίσουν πέντε εὐθείας γραμμάς, μὲ τέσσαρα σφαιρίδια ἐπὶ ἑκάστης γραμμῆς. Θὰ εὕρετε δὲ δύο λύσεις διαφορετικάς, ἐκπληρούσας αὐτοὺς τοὺς ὅρους.

Β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Ν. Κωτσῆ

ΔΟΣ	Α	ΟΣ	ΡΩ
ΟΣ	ΑΥ	ΔΙ	ΛΡ
ΠΟ	ΣΙ	ΠΗ	ΒΙ
ΝΕΙ	Α	ΡΟ	ΚΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθοῦν πέντε λέξεις σημαίνουσαι: Ποταμὸν τῆς Ἑλλάδος, Χώραν τῆς Ἑλλάδος, Νῆσον τοῦ Αἰγαίου, Κράτος τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀρχαῖον Ἱστορικόν.

Δήλωσις: — Αἱ λύσεις εἶνε δεκταὶ κατὰ τοὺς γνωστοὺς ὅρους.

Λύσεις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος καὶ τοῦ Παιγνίου τοῦ 17ου φυλλαδίου

α') Τὸ φεγγάρι σχηματίζεται εἰς τὸν κάδον, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον ταράσσουν αἱ ἀπὸ τὴν βρύσιν πίπτουσαι σταγόνες.

β') Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: Ὀκταβιανός, Ἀλκιβιάδης, Ἄτροπος, Θῆβαι.

ἰδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

Τὸ βουναλάκι ἐκοκκίνισε. Ἀπὸ ντροπή του; ὄχι. Ἀμέτρητες παπαροῦνες ἐφύτρωσαν στὰ πλάγια του.

Μέσα βαθειὰ στὸ χῶμα, ἐμύρισαν τὴν ἄνοιξιν καὶ βγῆκαν νὰ τὴν χαιρετίσουν. Ἄλλοι μεταξωτὸ ἡ φορεσιά τους ἀργοσαλεύει στὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ, καὶ τὸ ἡλιοβασίλεμα ἔγινε κατακόκκινο σὰν νὰ ἐβάφηκε στὸ αἷμα τους.

Κάποιος ποὺ ἔφερε τὰ βήματά του ἴσα μ' ἐκεῖ, βάλθηκε νὰ τὲς ξερριζώσῃ. Ἐβγῆκε νὰ γιορτάσῃ τὴ χαρὰ τῆς Φύσεως καὶ δὲν ἤδρε ἄλλο καλλίτερο τρόπο ἀπὸ τὸ στραγγάλισμα. Χύθηκε στὲς δροσάτες παπαροῦνες—ἴσα μὲ τὸ μπόϊ κοριτσιοῦ. Ἐκεῖνες ἐκοκκίνισαν περισσότερο καὶ ἄρχισαν νὰ ξεψυχοῦν ἀργὰ στὰ χέρια του. Δὲν ὑποφέρουν ὅμως. Ὁ πρῶτος θάνατος, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τὴν μητέρα γῆ ποὺ τὲς ἔθρεψε, ἤταν τόσο μεγάλος ποὺ τὲς ἔκαμε νὰ μὴν αἰσθάνωνται τίποτε πειά. Τί εἶνε τάχα ὁ θάνατος ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ξερρίζωμα;

Τὰ ἑσπερινὰ ἐσήμαναν ἀπὸ μακρυὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς νύχτας. Ἦλθε καὶ τὰ σκέπασε ὅλα ὡσὰν αἰωνιότης.

Τῆς Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο

ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ὁ Νώντας ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐγύριζε στὸ σπίτι του ὀλίγον σκεπτικός. Ὅταν ἔφθασε κ' ἐκτύπησε τὴν πόρτα, ἀμέσως ἡ ὑπηρέτρια Ἀννιὼ τοῦ ἄνοιξεν:

—Ἔλεγα πῶς θὰ τῆς ἔτρωγες πάλι ἀπόψε ἔτσι π' ἀργήσες, τοῦ εἶπε· τὸ καλὸ ποὺ δὲν ἤλθε ἀκόμα ὁ πατέρας σου.

—Μὰ ξεύρεις; ἤμουνα στὸ Πανεπιστήμιον, εἴχαμε διαθήλωσι... Φόλα, κάτω οἱ Μαλλιαροί!—ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ὁ Νώντας, βέβαιος πλέον ὅτι ὁ πατέρας του δὲν ἦτο ἐκεῖ· τἄμαθες πιὰ Ἀννιώ, ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ γίνω καθαρευουσιάνος.

— Μακάρι, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω.

— Νὰ τὸ πιστεύσῃς... δὲν μοῦ λὲς Ἀννιώ, ἐσὺ τί εἶσαι μαλλιαρὴ ἢ καθαρευουσιάνα;

—Ἐγώ, βλέπεις, εἶμαι κι' ἀπ' τὰ δυό.

— Ξέρω, ξέρω, ξέρω: στὴν ποίησι εἶσαι μαλλιαρὴ καὶ στὸν πεζὸ λόγο εἶσαι καθαρ...

— Αὐτοὺς τοὺς πεζοὺς καὶ καβαλαρέους ἐγὼ δὲν τοὺς καταλαβαίνω... εἶμαι μαλλιαρή, νὰ ἡ δυὸ παχεῖες πλεξίδες μου, καὶ πάντα καθαρή, βλέπεις τὰ ροῦχά μου καὶ λάμπουν...

Ὁ Νώντας ξεκαρδίσθηκε στὰ γέλια:

—Χά, χά, χά... κουτή! ἐγὼ σοῦ λέγω γιὰ τὴ γλῶσσα!

—Ἔξυπνε, κ' ἡ γλῶσσά μου εἶνε καθαρὴ καὶ ξάστερη, καὶ μαλλιάζει γιὰ νὰ σοῦ λέγω νὰ γίνῃς καλὸ παιδὶ καὶ νᾶσαι καθαρός, — ἡ Ἀννιὼ ἐθύμωσε καὶ δὲν ἐκρατεῖτο πλέον—ἂν δὲν θὲς νᾶσαι μαλλιαρός, νὰ πᾶς πρῶτα αὔριο νὰ κόψῃς τὰ μαλλιά σου ποὺ ἔγινες σὰν παπᾶς, καὶ γιὰ νᾶσαι καθαρός, νὰ νίβεσαι τακτικὰ καὶ νὰ προσέχῃς τὰ ροῦχά σου... ὄχι σὰν τὶς ἄλλες ποὺ μοῦλθες γεμάτος αὐγὰ περιχυμένος...

Ἡ πόρτα ξανακτύπησε.

—Ὁ πατέρας! εἶπεν ὁ Νώντας· κ' ἔτρεξε νὰ ἐξόρῃ τὴν σάκκα του.

Βασίλισσα τῶν Ζιζανίων

Η ΧΑΜΕΝΗ ΒΕΛΟΝΗ

Μιᾶς γυναίκας εἶχε πέσῃ
Στὸ πηγάδι ἡ βελόνη
Κι' ἔτσι ἔμενε στὴ μέσῃ
Τὸ σακκάκι ποὺ μπαλώνει.

Τότ' ἐσκέφθη πῶς νὰ βρῇ
Πρέπει κάποιο νέο τρόπο
Ἡ βελόνη γιὰ νὰ βγῇ
Ἀπὸ τὸν ὑγρὸ τὸν τόπο.

Μὲσ' στὲς σκέψεις βυθισμένη
«Εὕρηκα» φωνάζει τώρα
«Μιὰ ἰδέα ἐμπνευσμένη
Μοῦ κατέβηκε στὴν ὥρα!

Ὅταν χάσω τὸ ἀρνὶ
Τότε βάζω τὴν ἀρνάρα
Νὰ φωνάζῃ κι' ἡ φωνὴ
Πίσω μοῦ τὸ φέρνει. Ἄρα; ...»

Εἶπε καὶ εὐθὺς τὸ χέρι
Στὸ πανέρι τῆς ἀπλώνει,
Κάνει σακκορράφα ταῖρι
Μὲ μιὰ καπλαντοβελόνη

Καὶ τὰς δύο δὲν' ἡ φίλη
Σὲ μακριὰ κλωστὴ λινὴ
Κι' ἀπ' τοῦ πηγαδιοῦ τὰ χείλη
Τὰς κρεμνᾷ κι' ἀναφωνεῖ:

«Ἄχ! βελόνη μου καλή;
Ἄφιστε τὰ πείσματά σου
Κι' ἔλα, τρέξε στὴ φωνὴ
Τῆς μαμμᾶς καὶ τοῦ μπαμπᾶ σου».

(Κατὰ τὸν τουρκικὸν μῦθον)

Σκληρὰ Πραγματικότης

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ

Ἕνα μικρὸ πτωχόπαιδο, καθὼς περνοῦσεν ἀπὸ τὸν μεγάλο δρόμο, ἀκκουμπησε λιγάκι σ' ἕνα μικρὸ ἀρχοντόπουλο.

—Ἀπρόσεκτε! δὲν ἔχεις λίγη εὐγένεια ἐπάνω σου! τοῦ φωνάζει ἀγκαλά, καθμένος μου, ποὺ θὰ τὴν μάθαινες, οἱ γονεῖς σου ποιὸς ξέρει τί διακονιαροὶ νὰ εἶνε!

Τὸ πτωχόπαιδο δὲν ἐμίλησε, ἀλλὰ ἐτράβηξε σκεπτικὸ τὸν δρόμο του. Ὀλίγα βήματα πίσω του, ἤρχετο ὁ μικρὸς εὐγενής. Πάρα κάτω, μία κηδεία ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος τῶν παιδιῶν.

Μόλις ἐπλησίασε, τὸ πτωχόπαιδο ἐστάθη καὶ ἔβγαλε μὲ σεβασμὸ τὸ παληό του καπέλλο. Τὸ ἄλλο ὅμως, τὸ ἀρχοντόπαιδο, πέρασεν ἀδιάφορο κ' ἐχάθη εἰς τὸ βάθος τοῦ δρόμου.

Οἱ διακονάριδες γονεῖς μποροῦν νὰ ὑπερηφανεύωνται, ὅτι ἔχουν ἕνα παιδὶ πολὺ πιὸ εὐγενικώτερο ἀπὸ τὸ παιδὶ τῶν πλουσίων...

Τοῦ Κάμπου Τρελλολούλουδο

ΤΟ ΑΛΛΑ

Τῷ 1617 ὁ αὐτοκράτωρ Ματθίας καὶ ὁ ἀρχιδοὺξ Φερδινάνδος τῆς Αὐστρίας ἐπεσκέφθησαν τὸν ἐκλέκτορα Ἰωάννην Γεώργιον Α' εἰς Δρέσδην. Κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονήν των, οὗτος τοῖς ἔδειξε μεταξὺ ἄλλων ἀξιοθεάτων τῆς πρωτευούσης του, καὶ τὸ πλουσιώτατα ἐφοδιασμένον ὁπλοστάσιον. Ὅταν δὲ ἠρώτησε τὸν αὐτοκράτορα, ἐὰν τὸ ὁπλοστάσιον τῷ ἀρέσῃ, οὗτος ἀπεκρίθη:

«Τὸ ὁπλοστάσιον εἶνε ἐξαίσιον, ἀλλά!...

«Ὁ ἐκλέκτωρ ἐννόησεν ὅτι ἡ διακοπεῖσα φράσις τοῦ αὐτοκράτορος ἐσήμαινεν: «Εἶνε μὲν ἀρκετὰ ὅπλα καὶ ἄλλαι προμήθειαι ἐδῶ, ἀλλὰ τόσον πολὺ χρῆμα, ὅσον χρειάζεται ἡ συντήρησις ἑνὸς ἀναλόγου στρατοῦ, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἡ Σαξωνία!» Ἐν τούτοις ὁ ἐκλέκτωρ ἐσιώπησε πρὸς τὸ παρὸν καὶ ὡδήγησε τὸν αὐτοκράτορα περαιτέρω. Τέλος τὸν ἔφερε καὶ εἰς τὸ ἐκλεκτορικὸν θησαυροφυλάκιον, ὅπου τῷ ἔδειξε πελώριον σωρὸν ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν ράβδων. Ἐνῷ δὲ ἐκεῖνος παρετήρει μετὰ θαυμασμοῦ τοὺς ἀπροσδοκήτους θησαυρούς, ὁ ἐκλέκτωρ τῷ εἶπε: «Μεγαλειότατε αὐτοκράτωρ, ἰδοὺ τὸ ἄλλα!»

(*Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ*). *Νέλκε*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν ἑνὸς μαθητοῦ:

«Ὁ ἵππος εἶνε ζῷον, τὸ ὁποῖον ἔχει τέσσαρας πόδας, ἀπὸ ἕνα εἰς κάθε γωνιάν».

Ἐστάλη ἐκ τῆς Νίκλε

***

Εἰς μίαν κηδείαν.

— Πῶς σοῦ φαίνεται, καϊμένε Νέκο; Αὐτὸς ὁ κακομοίρης κοιμήθηκε χθὲς τὸ βράδυ ζωντανός, κ' ἐξύπνησε... πεθαμένος.

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Μακεδόνος

***

Εἰς τὸ Σχολεῖον:

—Νέκο, γιατὶ ἔλειψες χθὲς ἀπὸ τὸ μάθημα;

— Μοῦ πονοῦσε τὸ αὐτί, δάσκαλε.

— Μὰ... τῷ ὄντι;

—Ὄχι τὸ ὄντι, τὸ αὐτὶ σᾶς εἶπα!

Ἐστάλη ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Δίκης.

***

Ὁ πάππας ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν Κώστα:

— Μοῦ λές ποὺ εἶνε ὁ Θεός, νὰ σοῦ δώσω ἕνα πορτοκάλι;

Καὶ ὁ μικρὸς ἑτοίμως:

—Μοῦ λές ποὺ δὲν εἶνε, νὰ σοῦ δώσω δυό;

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἴωνος

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Χ. Α. ΣΤΕΦΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἐν Κωνσταντινουπόλει)

Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

Ἐθνικὴ Ψυχὴ

Εἰς τὸν 118ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.

[Ἴδε Διάπλασιν 1910, σελ. 319.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 5 Ἀπριλίου 1911

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ | Στέλλω τὸν ἀσπασμόν τῆς ἀγάπης εἰς ὅλα μου τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ τοὺς εὔχομαι νὰ ἑορτάσουν μὲ χαρὰν καὶ εὐτυχίαν τὸ Ἅγιον Πάσχα,—χρόνια πολλά, ὑγείαν καὶ πρόοδον, ἀμήν.

Τὴν π. Κυριακὴν ἐπῆγα εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον, ὅπου ἔδωσε μίαν παιδικὴν ἑορτὴν ἡ «Πρόοδος». Τί ὡραῖα ποὺ ἦτο! Ἔνα σωρὸ ἐξυπνα καὶ ζωηρὰ παιδάκια, ἔπαιξαν δύο κωμῳδίας,—μίαν γαλλικὴν καὶ μίαν ἑλληνικήν,—εἶπαν τετράστιχα τοῦ ρεπόρτερ τῶν «Παναθηναίων», ἐπίτηδες γραμμένα διὰ τὴν περίστασιν, καὶ ἀναπαρέστησαν ἕνα χωριάτικο πανηγῦρι, μὲ τράταν καὶ μὲ συρτόν. Ἀλλ' ἡ μεγαλητέρα ἐπιτυχία ἦτο ἡ χαριτωμένη κωμῳδία «Ἡ Κυρία Πασταρέμα», τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1908. Εἰς αὐτὴν ἔλαβαν μέρος: ἡ δις Ἑλένη Παπαδοπούλου, ὡς Πασταρέμα, αἱ μικραὶ Λ. Ἰατρίδου καὶ Ζ. Μελᾶ, καὶ οἱ μικροὶ Στέφανος Καλλιγᾶς, Ἄλεξ. καὶ Λέανδρος Μελᾶς. Ἔπαιξαν δὲ ὡραιότατα καὶ κατεχειροκροτήθησαν, πρὸ πάντων ὁ μικρὸς Καλλιγᾶς, ποὺ ἔκαμε τὸν Λιγουδάκην. Ἡ ὡραία ἑορτὴ θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα. Σᾶς συνιστῶ νὰ πᾶτε.

Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου, αἱ ἐπιστολαί σου δὲν μὲ βαρύνουν διόλου καὶ βεβαίως δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ λόγος ποὺ δὲν ἀπήντησα εἰς τὰς δύο τελευταίας σου. Δὲν σᾶς εἶπα τόσες φορές, ὅτι ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει πάντοτε νὰπαντῶ εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς; Τὸ εὐτύχημα εἶνε ποὺ δὲν δυσαρεστεῖσαι κ' ἐξακολουθεῖς νὰ μοῦ γράφῃς—πρόσμεγάλην μου χαράν.

Ἀκριβῶς σ' αὐτό, *Ἐπτάφωτε Πλειάς*, ἐπειδὴ εἰς μίαν ἐπιστολὴν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μοῦ ἐκφράσῃς ὅλην σου τὴν ἀγάπην, νὰ μοῦ πῇς ὅλα ὅσα ἔχεις, πρέπει... νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παραδεχθῶ, ὅτι ἅμα σεβώμεθα καὶ ἀγαπῶμεν πάρα πολὺ ἕνα πρόσωπον, δὲν πρέπει νὰ τῷ γράψωμεν διόλου!..

Ὁ *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* μοῦ γράφει: «Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον σου ἀνέγνωσα τὴν λαμπρὰν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολὴν περὶ τῆς 25ης Μαρτίου, κρίνω δὲ περιττὸν νὰ σοῦ εἴπω, ὅτι εἰς κανὲν τῶν κυκλοφορούντων περιοδικῶν, τὰ ὁποῖα πρὸς τοῦτο ἠγόρασα, δὲν ἀπήντησα παρομοίαν.» Ἄ, ὅσο γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου, τὸ καυχῶμαι: Εἰς κανὲν ἄλλο περιοδικὸν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εὕρῃ κανεὶς ὕλην σὰν τῆς Διαπλάσεως...

Ἑλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὡραιότατα μοῦ περιγράφεις τὴν ἐκδρομήν σας. Νὰ ἔγραφες μόνον λιγάκι καθαρότερα!.. Τί σχέσιν ἔχει ἡ Εὔφημος Μνεία μὲ τὸ βραβεῖον τῶν Εὐσήμων; Μὴν ἐρωτᾷς διὰ τὸ Ἀθρόον; Εἰς τὸ Ἀθρόον δὲν λογαριάζεται. Τὰ δὲ Εὔσημα εἶνε πάντοτε... Εὔσημα. Ὅπου βλέπεις καὶ σοῦ σημειώνω, νὰ τὰ γράψῃς εἰς τὸν κατάλογόν σου καὶ νὰ τὰ προσθέτῃς.

Ἀλήθεια, *Νηρηΐς*, εἶνε ἀκατανόητον πῶς μερικοὶ καὶ μερικαὶ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ φλυαροῦν εἰς τὰ κονσέρτα, τὴν ὥραν ποὺ παίζεται ἡ ὑψηλοτέρα μουσική, τὴν ὥραν ποὺ σὺ κρατεῖς καὶ τὴν ἀναπνοήν σου. Δὲν τὴν ἐννοοῦν, ἔστω. Δὲν εἰξεύρουν ὅμως ὅτι ἡ ἀνατροφὴ τοῖς ἐπιβάλλει νὰ σωπαίνουν χάριν τῶν ἄλλων;— Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἄρεσε πολύ.

«Ὅταν διαβάζω τὴν Ἀλληλογραφίαν σου, —μοῦ γράφει ἡ *Κρανυγὴ Νίκης*,—νομίζω πῶς εὑρίσκομαι εἰς ἕνα σαλόνι. Εἰς τὸν καναπὲ κάθεσαι σύ, οἱ δὲ συνδρομηταί, οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον, ὁλόγυρα εἰς τὰ καθίσματα. Πάντοτε δὲ σὺ ἔχεις τὸν λόγον...» —"Ὀχι δά! πολὺ συχνὰ τὸν ἔχετε καὶ σεῖς. Νά, τώρα δὲν ὡμίλησες ἀπὸ τὸ κάθισμά σου σύ;

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, *Πλοΐαρχε Νέμε*. Ἡ περιγραφὴ τῆς πυρκαϊᾶς ὡραιοτάτη. Τί φοβερόν, ἀληθεια, καὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα θὰ ἦτο ἑκατὸν σπίτια καιόμενα εἰς διάστημα τεσσάρων ὡρῶν! Ἀλλὰ περίεργον πρᾶγμα νὰ γίνωνται ἀκόμη εἰς τὴν πόλιν σας τόσον μεγάλαι πυρκαϊαί. Ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔβαλαν γνῶσιν;

Χαίρω πολὺ ποὺ ἔγεινες καλά, *Παπάκι* μου. Προσπάθησε τώρα νὰ δυναμώσῃς, νὰ λύνῃς πιὸ πολλὲς Ἀσκήσεις καὶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Ὡραῖα διαλέξες αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, ἀφοῦ ὅταν ἦσαν μικρά, τἀδελφιά σου σ' ἔλεγαν παπάκι.

Νὰ καὶ ἄλλη ποὺ θὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κάθισμά της—στὸ «σαλόνι» τῆς *Κραυγῆς Νίκης*,—καὶ θὰ λάβῃ τὸν λόγον. Εἶναι ἡ *Ἐξόριστος Ἀτθίς*, ἥτις μοῦ ἐκθέτει πόσον τὴν ὠφέλησεν ἡ γνωριμία μου, ἀπὸ τὴν πολὺ τρυφερὰν της ἡλικίαν ἀφότου μὲ γνωρίζει. Καὶ εἰς τὸ τέλος λέγει: «... Ἀπὸ τότε ἔχω φαντασθῆ ὅτι ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ γνωριζόμεθα, ὅτι εἰμεθα φίλοι, παιδιά σου, καὶ ὅτι ὅλην τὴν ἑβδομάδα ζοῦμεν χωριστά, ἀλλὰ μόνον τὸ Σάββατον βλεπόμεθα ὅλοι, καὶ ἡ γλυκειὰ φωνή σου μᾶς διδάσκει, μᾶς συμβουλεύει, μᾶς τέρπει. Ὦ, ναί, προσφιλής μου Διάπλασις, εἶνε ἱερὸς ὁ δεσμὸς ποὺ μᾶς συνδέει!»

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Νέλκε*, *Ἑλληνικὴ Δόξα*, *Κρητικοπούλα* καὶ *Σκληρὴ Σκλαβιά*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ὁ εὐφυὴς ἁλιεὺς» τοῦ *Παμφύλ*·—«Ὁ σταυρωμένος» τῆς *Κρητικοπούλας* (ἀλλὰ ἐλήφθη ἀργά·)—«Πατρίδα» τοῦ *Φοίβου Ἀπόλλωνος*·—«Αὐγούλα» τῆς *Ἐξορίστου Ἀτθίδος*·—«Ἀνάμνησις» τῆς *Γαρδένιας*·—«Ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Ἀρσακείου» τῆς *Νηρηΐδος*·—«Ἐκεῖ» τῆς *Τσιγγαρέλας*·—«Μῦθοι» τοῦ *Ζήτα ἡ Ἔρωσις*· — Ποιήματα τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*·—Ἀνέκδοτα, Φαιδρά, Π. Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ὁ Μουσαφίρης» (πολὺ ἐκτενές·)—«Πρωϊνοὶ Ρεμβασμοὶ» (ὡραῖον ἀλλ' ἀκατάλληλον·) — «Ὁ Καλόγερος» (ἀκατάλληλον διὰ τὸ περιοδικόν μας·)—«Στὴ σελήνη» (ἀντίγραφή· ἐκτὸς τούτου, ὁ στέλλων δὲν ἔχει ψευδώνυμον·) — «Διήγησις τουφεκίου» (πολὺ ἐκτενές·)—«Τὸ Χελιδόνι» (ἀντίγραφή).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀδδὶν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνακτεῖται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1, Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνακτούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ἀλκαῖος*, α, (Ν.Λ.) *Παπάκι*, κ. (Κ. Σ.) *Ἑλληνικὸν Κῦμα* κ. (Μ.Β.) *Πνεῦμα τῆς Ἀντιλοΐας*, κ. (Λ.Φ). *Κρητικὴ Αὔρα*, κ. (Ι.Χ.) *Κελαρύζον Ρυάκιον*, α. (Κ.Μ.) *Κρητικὸν Ὄνειρον*, κ. (Α.Π.) *Ἔνδοξος Ἑλλάς*, α. *Φίλεργος Χελιδών*, κ. (καὶ ὄχι α. ὡς ἐξ ἀβλεψίας ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον). *Χαραυγή*, κ. (Γ.Ο.) *Γαλανόλευκον Κῦμα*, α. (Π.Ρ.) *Ἀπολεσθεῖς Παράδεισος*, α. (;) *Μέλας Ἀδάμας*, α. (Ν.) *Κόκκινος Βράχος*, α. (!).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὀδδὶμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς· Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἑπτὰ κλεῖν τοῦ αὐθεφύλλου, ἕ λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορούσας, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὶν ἀντεπιδώσαν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀττικὴ Αὐσις* (0) μὲ *Μιμόζαν*, *Μασκότ*, *Ἀμαρυλλίδα*, *Βάρκαν* τοῦ *Κανάρη*·—τὸ *Ναυτόπουλο* τοῦ *Ἀβέρωφ* (0) μὲ *Χρυσάνθεμον*, *Μπάμπα-Γεώργον*, *Ἀνδρεῖον Σουλιώτην*·—ἡ *Νηρηΐς* (0) μὲ *Κερκυραῖκην Αὔραν*, *Νέλκε*, *Κυκλάμινον* τοῦ *Ἀγροῦ*· — τὸ *Παινεμένο Χωριατόπουλο* (0) μὲ *Μπάρμπα Γιῶργον*· — τὸ *Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι* (0) μὲ *Σταφνὰ ἐν τῷ Ὠκεανῷ*, *Ξανθολλάτριδα*, *Ἴριδα*, *Ἀθηναίαν* *Ἀριστοκράτιδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀνδρέου Ι. Ξ.* (βεβαίως! ἐργασία τὸ παν!) *Τσιγγαρέλαν* (ναί, μοῦ ἀρέσει ἡ ἰδέα σου· καὶ πραγματικῶς, δὲν ὑπάρχει ὡραιοτέρα ἀνάμνησις τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀπὸ ἓν τετράδιον Μ. Μυστικῶν·) *Κάρμεν* (σοῦ ἀπήντησα, ὅτι δυστυχῶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε, ἀφοῦ αἱ ἀπαντήσεις σας ἐχάθησαν· χαιρετισμοὺς εἰς τὴν *Συλφίδα*·) *Παινεμένο Χωριατόπουλο* (ἔχει καλῶς·) *Φαναριώτην* (ἔστειλα ἐκ νέου· λοιπόν, τὸ καλοκαῖρι!) *Κυπριόπουλο* (ἔστειλα τὰ φύλλα ποὺ παρέπεσαν· πραγματικῶς, πολὺ προοδευτικὴ ἡ πόλις σας·) *Σημαίαν* τοῦ *Ἀβέρωφ* (Χάρην Λύσεων ἔστειλα·) *Ξενιτευμένην Σπετσιωτοπούλαν* (βεβαίως, τώρα ποὺ ἔγεινες συνδρομήτρια, εἰμπορεῖς·) *Ρωβύριον* (ἔστειλα·) *Μέλανα Ἱππότην* (συνεμορφώθην·) *Φίλεργον* *Ἡγεμονίδα* (μελέτη! ἀλλὰ τί θὰ πῇ συντόμως; ἐννοεῖς ἀραιῶς;) *Ἕλληνα Πολεμιστὴν* (ἔστειλα· τὸ φύλλον παραδίδεται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν Παρασκευήν·) *Ἄρε-Σβῶσε* (ἔλαβα· ἀλλὰ τῶν Ἑβδομαδ. Διαγωνισμῶν αἱ λύσεις πρέπει νὰ συνοδεύονται μὲ δεκάλεπτον·) *Στέλεν.* (τὸ ψευδώνυμον *Ἐπιδοφόρος* ἀνῆκει εἰς ἄλλον·) *Καρτερικὴν Ψυχὴν* (εὖγε διὰ τὴν συμμετοχήν σου εἰς τὴν τόσον σκάπιμον ἑορτὴν· δ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολύ.) *Ὀμηριάδα* (ὅλα εἰμπορεῖ νὰ γίνουν· μήπως ἔχουν λογικὴν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;) *Βοσπορίαν* *Γαλανόλευκον* (φυσικά, ἄλλο λόγια καὶ

ἄλλο ἔργα...) *Ἡρωΐδα τοῦ 21* (ἔστειλα ἐκ νέου)· *Ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο* (πῶς ἐπέρασες εἰς τὴν ἐξοχήν;) *Ἀναξιάτικο Ἀβράκι* (χαίρω ποῦ ἔγειτνες καλά· γράφε μου τώρα·) *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* (τὸ διεδίβασα· θὰ γίνουν καὶ ἑλληνικὰ ἀεροπλάνα, μὴν ἀμφιβάλλης!) *Πρίγκιπα τοῦ Βυζαντίου* (βράβεῖον ἔστειλα·) *Δωδωναῖον* (λεύκωμα, λυσύχαρτον καὶ βραβεῖον ἔσπειλα·) *Χάμ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Φ. Μουχτ.* (τότε ἦτο μὲν δεκαεξασέλιδος, ἀλλὰ δεκαπενθήμερος·) *Βασίλισσαν τῆς Κύπρου* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Φίλεργον Χελιδόνα* (ἦτο λάθος, τὸ ὁποῖον διορθώνω εἰς τὰς σημερινὰς ἐγκρίσεις ψευδωνύμων·) *Σωφρονίσταν* (ἔστειλα·) *Μικρὸν Ἀργοναύτην, Παμφώς*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *5 Ἀπριλίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 3 Μαΐου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 21 Μαΐου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πολεῖται ἐν τῷ Ἱ.ταφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

179. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε τρωκτικὸν κοινότατον,
Ἁπλοῦς τις ἀριθμὸς τὸ δεύτερόν μου.
Τὸ τρίτον κωμῳδία ἀριστοφάνειος,
Καὶ μέγας ποταμὸς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Βαλκανίων

180. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι νησὶ Ἑλληνικὸ
Μικρὸ-μικρὸ καὶ θελκτικό.
Ἂν μ' ἀποκεφαλίσῃς,
Βουνὸ θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λεφεντοπούλας

181. Μεταγραμματισμὸς

Πτηνοῦ λευκοῦ κι' ὡραίου
Τὴν μέσην ἂν ἀλλάξῃς,
Εἰς τὴν Γεωμετρίαν
Ἀμέσως νὰ κυττάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος

182. Δημῶδες Αἴνιγμα

Μαυρονυχᾶτο
Μακρινοῦρᾶτο
Τῆς γῆς βροντάει
Τὸ δίκηο λέει.

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχαὴλ Α. Τσίκκα

183. Τρίγωνον

****
******
*****
****
***
**
*

1. Τῆς πατρίδος εἶνε φύλαξ
Ὑπερασπιστὴς τὸ πρῶτον.
2. Ἔρχεται εἰς τὸν καθένα
Αἰφνιδίως ἀπὸ κρότον.
3. Μόλις λίγο πλησιάσῃς,
Τριαντάφυλλα μυρίζει.
4. Ὡς προφήτης ὁ καθένας
Βέβαια θὰ τὸν γνωρίζῃ.
5. Ἑνὸς ἄρθρου ἐδῶ θὰ βάλῃς
Τὴν ὀρθὴν αἰτιακήν.
6. Καὶ ἐδῶ ἀντωνυμίαν
Κάποιαν, ἀναφορικήν.
7. Ἂν τὸ ἔδδομον ζητήσῃς
Γράμμα εἶνε καὶ δηλώνει
Πῶς τὸ σχῆμα τελειώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου Μπαμίχα

184. Διπτυωτὸν

******* = Καταδίκος τοῦ Ἅδου.
* * * *
******* = Νῆσος τῆς Ἰταλίας.
* * * *
******* = Πολίχνη τῆς Ἀττικῆς.
* * * *
******* = Δοχεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογίφας τοῦ Βασιλῆ

185-189. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ρυφός, ρόκος, λάθος, Τάγος, νόσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καπετὰν Φωσαρίλα

190. Φωνηεντόλιπον

ν - τχς - πς - πςτ - τ - ν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήνω ἢ Ἕνωσις

191. Γρῖφος

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Αἱματοβαμμένο Ἑλληνικὸ Χῶμα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 7

65. Ροδάκινα (ρόδα κοινά.) — 66. Μίνως (μήν, ὄς.)—67. Ἄστρον—ἄντρον.

68. ΠΙΘΗΚΟΣ
ΑΡΙΑΔΝΗ
ΗΣΙΟΔΟΣ
ΑΡΠΑΛΟΣ
ΑΙΜΑΣΣΩ
ΣΟΛΟΜΩΝ
ΣΤΑΦΥΛΗ

69. Α
Α-ΚΑ-ΚΟΣ
Α-ΚΑ-ΔΗ-ΜΙ-Α
ΚΟΣ-ΜΙ-ΟΣ
Α

70. Εὐπροσήγορος γίνου. (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχεται ἀπὸ τὸ μεσαῖον Ε, κατέρχεται εἰς τὸ δεύτερον Υ καὶ κάμνει τὸν γῦρον τοῦ σχήματος). — 71. ΒΡΑΣΙΔΑΣ - ΒΑΤΡΑΧΟΣ (Βοῦς, ΡΑκίνας, Ἀντ Ἀῖος, ΣπάΡτη, Ἰορδάνης, ΔυςτυΧής, Ἀγραυλος, ΣοφοκλῆΣ.)—72. Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται.—73. Καὶ ὁ ἥλιος ἔχει τὰς κηλίδας του.—74. Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια μὲ δεσποινίδας. Ἡ διεύθυνσίς μου: *Ἀφροδίτην τῆς Μήλου*, Poste Restante Ἀθήνας. *(ΙΑ' 70)*

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
[*Φαιδώνος*]

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατα ὁμοιόμορφα βιβλία, μὲ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἐπὶ καλοῦ χάρτου, ἐκ 200 σελίδων.

Ἕκαστον δρ. ἢ φρ. 3.
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. ἢ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν *κ. Γρηγ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.*

ΑΛΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὧραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 17ου ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 153]

ΑΘΗΝΩΝ: *Π. Μ. Κωνσταντινίδης, Χ. Σούλης, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφὴν (17, 18) Μαρίκα Δάμκρου, Χαρίκλεια Β. Κουδούνα, Β. Μεσφυτος, ψυχρ. Ἀντ. Τουλλῆς, Γ. Ν. Σκάρδης, Πέκης Α. Κουρουπλης (16) Π. Πλάτων, Πολυξένη Μ. Ἀρνιόπουλ (16, 17), Κελίγρα Μαλλιαγρού, Ν. Σ. Ἀποστολάκης, Βασιλικὴ Κανέλλη, Μ. Ἀλεκνός, Χρυσὴ Παχόνι, Ἀθ. Β. Σάχινας, Π. Χριστοφορίδης, Ἑλλη Ἐμ. Μέμεσα (16-17), Ἐλισάβετ Σπ. Κανέλλη (16) Ἠλ. Σπ. Κανέλλης (16-17).*

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: *Κοῦλα Ἠρ. Κατσιμαντῆ, Α. Κατσαγιάννης, Ν. Π. Ἡρώτης, Ἀττικὴ Λύσις, Εὐάγ. Σ. Σουλελίς.*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: *Τούλα Παπαχρονοπούλου (16-17).*

ΑΝΔΡΟΥ: *Δ. Μ. Δερτούζος (16), Π. Δ. Χρηστόπουλος.*

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: *Ἕνας χωρὶς ὑπογραφὴν (16-17), Μαριέττα Ε. Γιαννοπούλου.*

ΚΑΡΛΙΤΣΗΣ: *Π. Χ. Γκίλης (18).*

ΚΑΡΥΣΤΟΥ: *Γ. Γ. Ταρσατόπουλος.*

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: *Μαρία Φωΐγκη, Ἀρ. Γ. Θεοχάρης.*

ΚΕΦΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: *Λουκία Χ. Κυριακίτου, Ἀσπασία Ἀνδ. Πυλαρινοῦ.*

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: *Β. Δ. Οἰκονομόπουλος.*

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: *Χρ. Καραστέργιος.*

ΛΑΥΡΙΟΥ: *Ζωὴ Α. Σούλη, Καλλιόπη Γ. Νικολίδη.*

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: *Ι. Πρωτόπουλος, Σ. Γ. Δαλμάτσος, Θ. Σπ. Δημόπουλος, Β. Γ. Πολυχρονάκης, Ι. Β. Καλαμβαλίδης.*

ΠΑΤΡΩΝ: *Χαρ. Ι. Χαρλαμάκης, Ἀντ. Γ. Παπαλεξανδρόπουλος.*

ΣΥΡΟΥ: *Ψυχὼ Ν. Τζῶου, Ἀγγελὴ Α. Σπουρίτου, Αἰκατερίνη Ι. Σπανδωνῆ, Μαρία Κ. Πικροδημήτρη, Ζωὴ Ι. Κοντιαρίνη, Ἑλλη Σαρίδου, Α. Ἀντωνακόπουλος Φωτ, Θεοδ. Χρ. Μουχτόπουλος.*

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: *Σοφία Ν. Λαγοκάκη, Ἀθηνᾶ Ἀλεξοπούλου, Πέτσα Ἀγλεξοπούλου, Τσιγγαρέλα.*

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: *Ἑλένη-Μαγαρίτα Μ. Ἔβερ, Γ. Ι. Τζώτης, Ν. Κ. Βαμβακούλας, Γ. Κ. Βαμβακούλας, Σένη Α. Δουζένα.*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: *Ἰωάννα Ι. Μεμμήκη, Ἀσπρος Κόρκας, Κ. Ι. Βετιάδης, Χ. Γ. Παπᾶς, Τοτὸς Ν. Κορώνης (16 - 17), Ἀναστασία Ν. Κλεόπν, Μαρίκα Π. Βάλτου.*

ΒΑΡΝΗΣ: *Α. Ο. Παπαδόπουλος.*

ΒΙΡΚΕΤ - ΣΑ - ΣΑΜΙ: *Ἰουλία Ι. Πολυταρίδου (16 - 17) Ἀντ. Ι. Πολυταρίδης (16 - 17).*

ΣΑΡΑΖΙΚΙΟΥ: *Μαρίκη Βαρουχῆ.*

Κ/ΠΟΛΕΩΣ: *Μαρία Δουκέλλη, Κάρμεν, Συλφίς.*

ΔΩΣΑΝΗΣ: *Ἀμβ. Τζίφος.*

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: *Θ. Ι. Κυριακίδης.*

ΠΟΡΤ - ΣΑ'ΙΔ: *Βασίλισσα τῆς Κύπρου (16), Γ. Φωνῆς (16) Γ. Χαραμουντάνης, Α. Χαραμουντάνη.*

ΡΑΜΑΙΟΥ: *Γαβριέλλα Κ. Μαυράκη.*

ΣΜΥΡΝΗ: *Ι. Λαμβίδος (16) Τάκης Σκίπης, Μαρίκα Θ. Νικολαΐδου (16).*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΚΑΛΕΡΓΑ ΜΑΛΛΙΑΓΡΟΥ *ἐν Ἀθήναις,* ΤΑΚΗΣ ΣΚΙΠΗΣ *ἐν Σμύρνῃ,* ΒΑΣΙΛ. Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΑΚΗΣ, *μαθητὴς Γυμνασίου ἐν Ναυπλίῳ, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἓξ μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μῆνα τριμηνίαν ἕκαστος. Ὅλοι ἀπὸ 1ης Μαΐου.*

Πλεονάζουν δρ. 3.20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πενταλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Ἐφαρμόσθησαν. ὀθωμανικὸν 10 παρας ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρας).

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.— 2074.